

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 12 (363)
2020. gada
28. jūnijs

PĀVILA MOCEKLĪBA UN KAPA VIETA

Pāvils, ebrejs no Tarsas Cilicijā un Romas pilsonis, kuru Jēzus aicināja apustuļu vidū tad, kad viņš devās uz Damasku organizēt vajāšanas pret kristiešiem, ir apglabāts Romā. Viņš bija ieradies impērijas galvaspilsētā 61. gada pavasarī kā cietumnieks, lai pakļautos kā romiešu pilsonis Nerona spriedumam pēc tam, kad tika apcietināts Jeruzalemē 58. gadā un ebreji viņu apsūdzēja par Mozus likuma pārkāpšanu. Lūkass apraksta Pāvila ceļojumu, jo viņu pavadīja (Apd 27: 1 – 44): pa jūru uz Maltu, apstājoties vispirms Kipras un Krētas salās, tad uz Sirakūzām, Redžio, Pocuoli, tad pa Apijas ceļu uz *Forum Appi* (pie Teracīnas) un uz *Tres Tabernae* (Cardinale laukums), kur kristieši no Romas iznāca viņu satikt, tad beidzot pašā pilsētā. Tur viņš palika kareivja uzraudzībā, gaidot tiesu, kas ļoti iespējams nenotika, jo apvainotāji neieradās Romā.

Tradīcija norāda uz ēku pie Tibras kā Pāvila mājas, kur tagad atrodas San Paolo alla Regola. Otrā vēlākā Pāvila uzturēšanās bija tuvu pie Akvillas un Priscillas mājām uz Aventīnas, kur tagad atrodas Santa

Prisca dievnams. Atbrīvots no apsardzības, Pāvils droši vien vairs nebija Romā 64. gadā, kad uzsākās Nerona vajāšanas. Viņš tur uzreiz tomēr atgriezās, atkal kā apcietinātais un šoreiz bija cietumā 66. vai 67. gadā, kad notika tiesa un mocekļa nāve ar galvas nociršanu.

Pāvilu varēja apcietināt un notiesāt, balstoties uz kristiešu apsūdzību. Viņš tiešām jutās atstāts un vientuļš (sal. 2 Tim 4: 10; 2 Tim 4: 11; 2 Tim 4:16). Ļoti agrīna un nepārtraukta tradīcija no 2. gadsimta Pāvila mocekļības vietu saista ar *Ad Aquas Salvias*, kur 5. gadsimtā tika uzcelts *San Paolo Ad Tres Fontes* dievnams. Viņu apglabāja kapsētā pie Ostienses ceļa teritorijā, kas pēc tradīcijas piederēja kādam Lucīnam. To piemin Gaius 2. gadsimta beigās: „Es varu jums parādīt apustuļu trofejas. Ja vēlaties doties uz Vatikānu vai uz Ostiju, tur atradīsiet to trofejas, kas dibināja šo Baznīcu” (pie Euzēbija no Cēzarijas, Baznīcas vēsture II, 25). Ar grieķu vārdu „trópaion” Gaius nedomāja arhitektūras veidojumu, kas noteikti tur atradās, bet tieši tā saturu, proti, (turpinājums 3.lpp.)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 28. jūnijs. Parastā liturģiskā laikposma 13. svētdiena.

8.00 Svētā Mise un "Svētais Dievs"
11.00 Galvenā Svētā Mise par Grestas ģimeni. Kristības un pirmā sv. Komūnija
15.00 Svētā Mise par draudzi
18.00 Jēzus Sirds litānija
18.30 Rītdienas svētku vigīlijas svētā Mise par Aleksandru, Jeļenu, Anastasiju, Mihailu un Maksimu

Pirmdiena, 29. jūnijs. Sv. Apustuļi Pēteris un Pāvils. Svinības.

8.00 Svētā Mise
11.00 Svētā Mise par draudzi
18.00 Jēzus Sirds litānija
18.30 Svētā Mise par +Alfrēdu Grīnbergu

Otrdiena, 30. jūnijs.

8.00 Sv. Mise par Abiju Eglstoni un viņas ģimeni; Jēzus Sirds litānija, Himna "Dievs, mēs Tevi slavējam!"

Trešdiena, 1. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par Viļa miesas, dvēseles un gara dziedināšanu un atbrīvošanu

Ceturtdiena, 2. jūlijs.

8.00 Svētā Mise par +Teklu Prikuli

Piektdiena, 3. jūlijs.

Sv. Apustulis Toms, svētki. Jēzus Sirds godināšana.

8.00 Sv. Mise par Selgu Silkalni
Jēzus Sirds dievkalpojums

Sestdiena, 4. jūlijs.

Jaunavas Marijas godināšana

8.00 Sv. Mise par +Konstantīnu Grīnevišu; Jaunavas Marijas litānija un veltīšanās lūgšana

Svētdiena, 5. jūlijs. Parastā liturģiskā laikposma 14. svētdiena.

Jēzus Sirds godināšana.

Vissvētākā Sakramenta adorācija.

8.00 Svētā Mise un "Svētais Dievs"
11.00 Galvenā Svētā Mise par +Arti un +Arnoldu; Jēzus Sirds dievkalpojums
Svētlietu pasvētīšana
15.00 Svētā Mise par +Veroniku Šeļegovsku
18.00 Vesperes
18.30 Svētā Mise par draudzi

Pirmdiena, 6. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par Annu

Otrdiena, 7. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par Sintijas Drākes darba meklējumu

Trešdiena, 8. jūlijs.

8.00 Sv. Mise Sintijas Drākes dzīves drauga meklējumos

Ceturtdiena, 9. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par +Daci Skadiņu

Piektdiena, 10. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par Patrika dziedināšanu un atgriešanos; Jēzus Sirds litānija

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419
Diakons Gunārs Konstantinovs:
tālr. 67326419, mob. 29654800
jekaba.katedrale@tvnet.lv

Pastorālo vajadzību koordinatore –
Andžela mob. 26156406
Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:
harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Sestdiena, 11. jūlijs. Sv. Benedikts, abats, Eiropas aizbildnis. Svētki.

8.00 Sv. Mise par pr. Vitāliju pateicība

Svētdiena, 12. jūlijs. Parastā liturģiskā laikposma 15. svētdiena.

8.00 Svētā Mise par draudzi un "Svētais Dievs"

11.00 Galvenā Svētā Mise par Pipcānu un Šadursku ģimeņu mirušajiem

15.00 Svētā Mise par Beķeru un Pivarūnu ģimenēm

18.00 Vesperes

18.30 Svētā Mise Rutas Ļešņičijas nodomā

Pirmdiena, 13. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par +Moniku Mežaraupi un dzimtas mirušajiem

Otrdiena, 14. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par +Maigu un +Sergeju

Trešdiena, 15. jūlijs. Sv. Bonaventūra. Bīskaps un Baznīcas doktors.**Piemīņas diena.**

8.00 Sv. Mise par Viktoru un Natāliju un Jāni un viņa ģimeni

11.00 Sv. Mise Aglonas Dievmātes godam

Ceturtdiena, 16. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par +Astru Jurgenu

Piektdiena, 17. jūlijs.8.00 Sv. Mise par Dieva apredzību arhibīskapa Stankeviča nodomā
Jēzus Sirds litānija**Sestdiena, 18. jūlijs.**8.00 Sv. Mise par Brigitu Tamani
Jēzus Sirds litānija

18.00 Sv. Mise - Dziedināšanas dievkalpojums

Svētdiena, 19. jūlijs. Parastā liturģiskā laikposma 16. svētdiena.

8.00 Svētā Mise un "Svētais Dievs"

11.00 Galvenā Svētā Mise par Airitu un Bušu ģimeni

15.00 Svētā Mise par +Ozoliņu Skaidrīti

18.00 Vesperes

18.30 Svētā Mise par draudzi

Pāvila moceklība un kapa vieta

(turpinājums no 1.lpp)

mocekļa miesu, kurā parādīta Kristus uzvara, tāpat, „uzvaras trofeja.”

Atliekas no nekropoles, kur Pāvils tika apglabāts un kas attīstījās no 1. gadsimta pirms Kristus līdz 4. gadsimta beigām, vēl var redzēt nožogotas Ostienses ceļa malā līdzās pašreizējai svētā Pāvila bazilikai. Pār Pāvila apglabāšanas vietu Konstantīns uzcēla baziliku, tāpat pirms 337. gada. No šīs celtnes nav atlieku, pat ja daži runā par mazu apsīdu, kas būtu piederējusi mazākai ēkai kā pašreizējai un atklāta bazilikas altāra priekšā pie izrakumiem 1850. gadā.

Ap 384. – 386. gadu pār apustuļa kapu tika uzcelta plašāka bazilika priekš svētceļniekiem. Tā palika lielā mērā neskarta līdz 19. gadsimtam, kad 1823. gada 26. jūlijā izcēlās postošs ugunsgrēks, kas tomēr neizpostīja Pāvila apbedīšanas vietu. Sekojošos 30 gados tika uzcelta 4. gadsimta bazilikas kopija.

Liber pontificalis, kas ir 6. gadsimta sacerējums, izmantojot daudz agrākus avotus, norāda, ka Konstantīns bija ievietojis Pāvila miesu bronzas zārkā, kas aizsargāts ārēji līdzīgi Pētera mirstīgo miesu glabātuvei. Uz zārka bija likts liels zelta krusts 150 mārciņas smags. Tam būtu jāatrodas zem centrālā altāra, zem Konstantīna bazilikas grīdas līmeņa. Šāds sakārtojums netika būtiski izmainīts, pat ja Leona Lielā (440 – 461) un Gregora Lielā

(590 – 604) laikā tika pacelts dievnama segums, bet 16. gs. atjaunošanas darbu rezultātā vairs nebija iespējams tieši pieklūt pie Pāvila mirstīgām atliekām. Izrakumu laikā 1838. gadā pāvests Gregors XVI aizliedza pamatīgi izpētīt apustuļa kapu.

No 5. gadsimta uz marmora plāksnes lasāms uzraksts „Paulo Apostolo mart (yri).” Pāvila kaps varētu atrasties zemāk, proti, zem Konstantīna baznīcas līmeņa, ja Pāvila zārks netiktu pacelts augstākā līmenī.

2009. gada 28. jūnijā Benedikts XVI norādīja, ka nesen Pāvila sarkofāgs tika rūpīgi zinātniski izpētīts. Sarkofāgā tika iebūvēts mazs caurums, caur kuru ar zondes palīdzību tika atklātas vērtīga purpura audekla paliekas līdz ar zelta lapas zīmi un zila apģērba pavedieni. Tāpat tika atrasti arī sarkana vīraka, proteīna un krīta gabaliņi. Ļoti mazi kaula fragmenti tika nosūtīti pārbaudei pie ekspertiem, kas nezināja to izcelsmi. Šie fragmenti izrādījās piederoši kādam, kas dzīvoja starp 1. un 2. gs.

Baznīcu nakts 2020

(Nobeigums)

Jau otro gadu notiek skaista sadarbība ar mākslinieku Jāni Anmani. No katedrāles augšējā balkona uz leju vijās astoņu metru garš kombinētā tehnikā radīts darbs „Pravietis”. Par šī darba radīšanu pats autors saka - Esmu gleznojis monumentālus darbus, kurus uzlūkojot gribas ticēt un lidot. Tad tev pieaug spārni un Tu esi Visums. Astoņus metrus garā glezna “Pravietis” ir viena no noslēpumainākajām Dieva gribas izpausmēm. Tēls, kas

raugās tālē, ietver sevī ilgas un cerības. Ticība Dieva mūžības sapņiem un mīlestības gaismai. Kad šī glezna tika eksponēta Jēkaba baznīcā, reiz iegāju tajā un izdzirdēju eņģeļu liegu mūziku. Nebija neviena cilvēka, kas tās spēlētu. Es pagriezos un paraudzījos gleznā “Pravietis”. Tā skanēja un klusa ērģeļmūzika cēlās debesīs un izkusa nakts zvaigznēs. Un, ja Tu tici, Dievs būs ar tevi un Tu būsi varens.

Kad noformēju baznīcu šim pasākumam, tad turēju rokās Jāņa Anmaņa darbu “Nakts ganības”. Man bija sajūta, ka kāds man liek šo darbu pacelt virs galvām. Tā radā ieeja Baznīcā atbilstoši Baznīcu nakts nosaukumam. Lai pasākuma kopaina būtu pilniskanīgāka, lūdzām gaismotāja Andreja palīdzību, kas deva darbiem iezaiģoties visā krāšnumā.

Visa pasākuma kopsaucējs bija muzikālā programma un sv. Mises pavadījums. Katedrāle var lepoties ar savu kori, ko vada ērģelnieks Jānis Karpovičs, kā arī kamerkora „Versija” uzstāšanos. Prieku rosināja arī ērģelnieces Ilonas Briģes daudzšķautnainais priekšnesums. Kad skanīgā soprāna īpašniece Evita Zālīte-Grosa klausītājus ievada varētu teikt eņģeļu kora pasaulē, tad bija sajūta, ka dievnams piepildās ar ko maģisku, gaismu no Debesīm. Cik patīkami, ka katedrāle kā magnēts pievelk talantīgus cilvēkus, kas

apzinās savus talantus un vēlas kalpot Dieva godam!

Pasākuma noslēgumā kopīgā sadraudzībā ar slavēšanas vadītāju Ģirtu Reimatu cildinājām Kungu un Svēto Garu par dāvanām, ko esam saņēmuši gan sev, gan Baznīcai, gan Latvijai...

Pateicība visiem, kas iesaistījās pasākuma organizēšanā, bet it sevišķi draudzes dzīves kuratorei Anžellai.

Izstāde bija plaši reklamēta, kur pasākuma gaita tika nodrošināta youtube tiešsaītē Jekaba katedrale live. Tās plūsmu nodrošināja draudzes loceklis Ansis Pūpols un Arnis Lazda. Pasaulē ienāk jaunas tehnoloģijas, par kuru esamību mēs esam informēti pavisam nesen. Mūsu uzdevums ir attīstīt iespējas, lai popularizētu dievnamu cilvēka dzīves posmu aktualizācijai, proti ne tikai kāzas, bēres un kristības, bet ko varam dot vēl rīdziniekiem un pilsētas viesiem.

Nora Skara

Svētais Benedikts

Svinot 40 gadus sv. Jāņa Pāvila II apustuliskajai vēstulei SANCTORUM ALTRIX (1980. gada 11. jūlijā), piedāvāts šī dokumenta izklāsts, kas ir teksta aizsākums.

Māte Baznīca kā svēto gādniece stāda priekšā saviem dēliem kā vadoņus dzīvē tos, kuri, spoži praktizējot tikumus, ir uzticīgi sekojuši Kristum, viņas Līgavainim, lai, atdarinot viņa piemēru, spētu nonākt arī dažādos dzīves pārbaudījumos līdz pilnīgai vienotībai ar Dievu un šādi sasniegtu atbilstošo mērķi. Šie izcilie vīrieši un sievietes, lai gan savas virs zemes dzīves gaitās padevās sava laika konkrētām, jo īpaši kulturālām, situācijām, tomēr ar savu dzīves veidu un savu mācību ir izcēlušī kādu atsevišķu aspektu no

Kristus noslēpuma, kas, pārsniedzot šaurās laika robežas joprojām šodien saglabā savu spēku un enerģiju.

Šoreiz lai no jauna ieklausāties svētā Benedikta garīgajā un sociālajā vēstījumā.

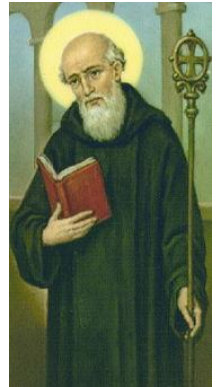
Katrā reliģijā vienmēr bijuši tādi cilvēki, kas, cenšoties dažādos veidos atbildēt uz cilvēka sirds nemierīgumu, ir vienreizējā veidā piesaistījušies absolūtajam un mūžīgajam. Starp viņiem kristietības ietvaros izceļas tie mūki, kas jau 3. un 4. gs. bija iestādījuši dažādās Austrumu teritorijās piemērotu dzīves veidu, pateicoties dievišķai iedvesmai spēja pēc Kristus parauga vēlties kontemplācijai uz kalna vai vienuļā un aplēptā dzīvē vai nodoties kalpošanai Dievam brāļu mīlestībā dzīvojot ar tiem kopā.

Tad no Austrumiem šī mūku disciplīna ieviesās visā Baznīcā

un veicināja augsti teicamo gādību par citiem, kuri, saglabājot reliģiskās dzīves veidus, atdarināja Pestītāju, kas visiem ļaudīm sludināja Dieva valstību un atgriezta grēciniekus uz labāku dzīvi.

Tajā laikā, kad Baznīca auga šī garīgā nobrieduma dēļ un kamēr Romas civilizācija, līdz tam laikam novājināta, pagrīma - starp citu, īsi pirms tam bija sabrukusi Rietumu impērija - ap 480. gadu Norcijā dzima svētais Benedikts.

„Benediktam, kas bija tāds caur Dieva žēlastību un ne tikai vārdā, neapšaubāmi no bērnības gadiem bija nobriedusi apziņa”; „vēloties izpatikt vienīgi Dievam” (Gregors Lielais, *Dialogorum lib II Prol.* PL 66, 126). Benedikts tiecās ieklausīties Kungā, kas meklēja savu strādnieku (sal. Regula, Prol. 1. 14) uzvarot Evaņģēlija vadībā

vilcināšanās dvēselē dzima no sākuma „cauri grūtībām un pārbaudījumiem” (Regula 58, 8), devās ceļā „pa šauro ceļu, kas ved uz dzīvību” (sal. Mt 7: 14).

Dzīvojot vientuļi dažādās vietās un šķīstījoties kārdinājumu pārbaudījumā, viņš spēja savu sirdi pilnībā atvērt Dievam. Vēlāk, Dieva mīlestības virzīts, viņš apvienoja citus cilvēkus, ar kuriem kā tēvs uzsāka „Kungam kalpošanas skolu” (Regula, Prol. 45). Tādā veidā, gudri izmantojot „labu darbu līdzekļus” (Regula, 4), kas vienoti ar pienākuma apziņu, viņš un viņa sekotāji veidoja kristīgu pilsētīņu, „kur galu galā - kā teica Pāvils VI, valdīja mīlestība, paklausība, nevainība, brīvība no lietām un māksla tās labi izmantot, gara primāts, miers, Evaņģēlija Vārds” (1964. g. 24. okt.).

Visa labā papildīšana bija Austrumu un Rietumu baznīciskajā tradīcijā un sv. Benedikts ņēma vērā visu cilvēku, izcēla cilvēka kā personas neatkarīgo cieņu. Kad viņš nomira 547. gadā, jau bija izveidots stingrs pamats mūku disciplīnai, kura, īpaši pēc sinodēm karolingu periodā, kļuva par Rietumu klosterdzīvi.

Vēlāk, caur benediktīņu abatijām un citām mājām, tā izplatījās priekš katra, veidojot, tā sakot, struktūru Eiropā, kuras „iedzīvotājiem no Vidusjūras līdz Skandināvijai, no Īrijas līdz Polijas līdzenumiem viņš un viņa dēli galvenokārt nesa kristīgo civilizāciju ar krustu, ar grāmatu un ar arklu” (sal. Pāvils VI „Pacis Nuntius”).

Pāvesta nodoms ir atgādināt trīs raksturīgus pamatus benediktīņu dzīvei, un tie ir - lūgšana, darbs un tēvišķa autoritātes

īstenošana. Mums noderīgi šos trīs elementus pārdomāt plašākā teoloģiskā un cilvēciskā ainā, kā tie parādās Benedikta dzīvē un mācībā, un pirmām kārtām viņa Regulā, lai varētu dziļāk viņu izprast.

Benediktīņu regula, atbilstoši tās autora vārdiem, vēlas būt par „minimālu regulu iesācējiem”; bet īstenībā tas ir Evaņģēlija

ļoti bagāts apkopojums, kas vispār izvērsti ne kopīgai dzīvei. Starp citu, turot acu priekšā ar atpestīšanu saistīto cilvēku un viņa mērķi, regula izvirza dažus mācības principus, bet īpaši dzīves veidu.

Un lai gan tāds dzīves veids stādīts priekšā mūkiem - un vēl vairāk mūkiem 6. gadsimtā - tomēr regula satur un izstāro vingrinājumus, kas ņem vērā arī mūsu

laiku, un nāk par labu visiem, kuri ir atdzimuši kristībā un aug ticībā; visiem, kuri pateicoties „nepaklausības inercei” ir attālinājušies no Dieva, un tagad ar ne vienmēr vieglo paklausību cenšas ar ticību atgriezties pie viņa (sal. Regula, Prol. 2).

Benediktīņu dzīve Baznīcā vispirms parādās kā viskvēlāks meklējums pēc Dieva, un šī meklējuma ietvaros kaut kā nepieciešams, lai atšķirtos katra kristieša dzīves gājums, tiecoties pēc aizvien augstākas galotnes mācībā un tikumos (sal. Regula 73, 9; *Lumen gentium* 9; *Unitatis Redintegratio*, 2), līdz tas nonāktu līdz debesu tēvijai.

(Turpinājums sekos)

Atpestītāja misija

1990. gada 7. decembrī izdotā sv. Jāņa Pāvila II enciklika *Redemptoris Missio* (RM) atgādina, ka katra Baznīcas iniciatīva balstās uz ticību Jēzum Kristum, visu cilvēku vienīgajam Pestītājam, kuru Tēvs sūtījis kā tautu gaismu un neredzamā Dieva attēlu. Viņš sūtīja pasaulē Svēto Garu. No šīs ticības izriet vēlme un ierosme sludināt Dieva valstības atnākšanu. Baznīca labi apzinās, ka ir sapulcināta Tēva, Dēla un Svētā Gara vienotībā un ka viņai ir pienākums sludināt visām tautām šo patiesā Dieva atklāsmi.

Tikai atzīstot Jēzu Kristu kā vienīgo un visu Pestītāju, jo viņš ir Tēva vārds, kas kļuvis miesa, cilvēki spēs ieiet komūnijā ar Dievu. To viņi varēs darīt vienīgi caur Kristu Svētā Gara vadībā. Šī vienreizējā un vispārējā vidutājība nav šķērslis ceļā pie Dieva, bet vienīgais paša Dieva iestādītais ceļš. Kristus pilnīgi to apzinās, jo viņš un vienīgi viņš ir „Dieva galīgā pašatklāsmē” (RM, 5).

Enciklika uzsver, cik cieši Kristus darbība un vārdi ir saistīti ar viņa valstības atnākšanu, kamēr Jēzus identitāti nosaka viņa vienreizējās attiecības ar Dievu, kuru viņš sauc „Abba”, Tēvs (Mk 14: 36).

Šī vienreizība dod viņam absolūtu un universālu nozīmību, jo, piederot vēsturei, viņš paliek vēstures centrs un mērķis (sal. RM, 6).

Katram, kas ir aicināts evaņģelizēt, vienmēr jāpatur prātā šie Jēzus noslēpuma aspekti un elementi, nenostādot tos opozīcijā vai sadalot. Citādi patiesā ticība Kristum, kuru sludina Baznīca, būs

neskaidra un apdraudēta. Kristoloģiskās pieejās nedrīkst kompromitēt Jēzus vienreizību. Viņš skaidri norāda un liecina ar pilnu apziņu par sevi un atklāj „vārdos un darbos” (Lk 24: 19), ka viņš ir „neredzamā Dieva attēls, visas radības pirmdzimtais” (Kol 1: 15).

Tikai, ja attiecības starp kristīgo ticību un dažādām reliģijām tiek aplūkotas uzticībā Dieva Atklāsmei, šādām norisēm ir nozīme un perspektīva. Problēma rodas katrreiz, inkulturējot kristīgo vēsti un dzīves veidu tādās sabiedrībās un tradīcijās, kuras nav Evaņģēlija ietekmētas. Nebūtu nozīmes saskarei un dialogam ar kultūrām, veicinot ticību Kristum, ja tas nenotiek pilnīgā komūnijā ar vispārējo Baznīcu un tās tradīciju.

Šajā ziņā enciklika brīdina nešķirt Vārdu un Jēzu Kristu (RM, 6), neatdalīt Dieva valstību no Kristus valstības.

Jēzus ievadīja uz zemes Debesvalstību, kas nav kaut kāds jēdziens, mācība vai programma, kas pakļauta brīvai interpretācijai, bet vispirms ir Persona ar vaigu un vārdu – Jēzus no Nācaretes, neredzamā Dieva attēls (RM, 18).

Nav jābaidās grūtības, pieņemot Kristu un viņa Vārdu. Svētais Gars, kas katrā laikā un vietā ir sagatavojis visās dvēselēs un tautās saskari ar dzīvo Dievu, arī šodien darbojas cilvēku sirdīs, kultūrās un reliģijās. Viņš palīdz tiekties uz vienotību un mieru. Šī enciklika, pēc Veilera domām, tieši palīdz Eiropas integrācijai (Joseph H.H.Weiler, *European View* (2007) 6:143-150)

Katram būtu pienākums izšķirt un atbildēt Svētā Gara klātienei un darbībai. Svētais Gars ir galvenais misiju darbības veicējs jau no paša sākuma. Svētais Gars

Sv. Jānis Pāvils II
1920 - 2020

mudina vienmēr iet uz priekšu ne tikai ģeogrāfiski, bet arī pāri etniskiem un reliģiskiem šķēršļiem. Ar Evaņģēlija spēku viņš ļauj Baznīcai pastāvēt jaunības svaigumā. Viņš to pastāvīgi atjauno un vada uz pilnīgu vienotību ar Jēzu Kristu kā tās Līgavaini.

Sv. Gara darbību nekad nedrīkst uzskatīt kā kaut ko alternatīvu vai aizvietotāju Kristum, kā kaut ko pretēju tam, ko veic Baznīca, Kristus Miesa, kuras dvēsele ir Svētais Gars.

Jāuzsver Kristus centrālā loma pestīšanas plānā. Viņš atklāj Tēvu, ir cilvēka Pestītājs Svētajā Garā. Katoļticība pestīšanas centrā liek Jēzu Kristu, iemiesoto Vārdu, Jēzu no Nācaretes, kas nomira un augšāmcēlās mūsu dēļ un kas deva mums Svēto Garu, kas dara mūs par Dieva bērniem Kristū. Kristus ir ne tikai Dieva gribēts pestīšanas paraugs katram cilvēkam, bet ir arī šis pestīšanas līdzziemesls un nopelnu devējs.

Šo Kristu Baznīca ir sūtīta sludināt. Baznīca ir Kristus apvienota kā viņa līdzstrādniece pasaules atpestīšanā ar noteiktu lomu: Baznīca tic, ka Dievs iestādīja Kristu kā vienīgo vidutāju un ka tā pati ir iestādīta kā pestīšanas universālais sakraments (RM, 9). Šo patiesību nedrīkst izkropļot vai mazvērtēt: tā Baznīcu dara ne tikai par pestīšanas zīmi, bet arī par neatvietojamu pestīšanas līdzekli. Baznīca nav tikai valstības kalpone, bet valstības aktualizācija un tās klātbūtne. Baznīca ir aicināta ne tikai izšķirt un veikt Svētā Gara darbu pasaulē, bet arī atbildēt uz Svētā Gara misiju impulsu, uzticīgi sludinot pestīšanas Vārdu. Tās misija ir arī atrast Kristu zināmā

mērā arī ārpus tās robežām. Bet tas nav vienīgais uzdevums. Nekad nav zaudējies spēku Kristus norādījums iet visā pasaulē, sludināt Evaņģēliju un kristīt visas tautas, lai tām būtu pilnībā atklāti Dieva nodomi un piedāvātās attiecības Jēzu Kristū..

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu
pie dievnama apmeklēšanas
vai
ar bankas pārskaitījumu
Rīgas Svētā Jēkaba
Romas katoļu draudze
Reģ Nr. 90000106696
UNLALV2X
SEB bankas konta nr.
LV84UNLA0002000701505

* * *

**Lielākā dāvana
dzīvajiem un mirušajiem**
Jēzus Kristus Upuris –
sv. Mise par dzīvajiem un
mirušajiem – konkrētos nodomos
ir lielākā dāvana, aizlūgums un
atbalsts cilvēku vajadzībās.
Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

vestnesitis.wordpress.com